

har man anset det for påkrævet, at der ved hegnslovens revision blev indført retsregler for egne hegn, idet det med den tiltagende udstykning og bebyggelse af selv ganske små grundstykker vil blive af stigende betydning, at der ved rejsning af hegn tages rimeligt hensyn til nabo-ejendommen. Udfra disse betragtninger er den nye lov affattet således, at den omfatter såvel fælleshegn som egne hegn.

Ifølge § 1 forstås ved *fælleshegn* hegn, der rejses således, at der til hegnet afgives jord fra begge de tilstødende ejendomme, medens der ved *egne hegn* forstås hegn, som rejses på egen grund langs ejendommens skel.

Af de i § 1 i loven af 1869 nævnte hegstyper benyttes flere ikke i nutiden ved rejsning af nye hegn, og da lovens almindelige kriterium for, hvad der skal anses for lovligt hegn, ikke svarede til nutidens krav, er dette kriterium i § 10 erstattet med en bestemmelse om, at fælleshegn skal afpasses efter ejendommens karakter og benyttelse i forbindelse med en angivelse af de hovedsynspunkter, som ved de vigtigste ejendomsgrupper bør lægges til grund for hegnsynets afgørelse.

I modsætning til, hvad tilfældet var i forordningen af 1794 om hegn og fred på jorder i Danmark og tildels også i hegnsloven af 1869, er der kun i ringe omfang fastsat bestemte dimensioner for hegnene, idet erfaringen har vist, at udviklingen medfører, at sådanne forskrifter hurtigt forældes.

Med hensyn til egne hegn fastsættes i § 2, at disse ikke må påføre naboen større ulemper end fælleshegn. Hertil føjedes i landstinget en bestemmelse om, at egne hegn ikke må have større højde end fælleshegn med et tillæg svarende til afstanden fra hegnet til skellinien; dog må — ifølge en i folketinget gjort tilføjelse — frugtplantagers egne hegn mod syd og vest have et tillæg svarende til $1\frac{1}{2}$ gang afstanden fra hegnet til skellinien. For hegn om kirkegårde, militære anlæg og jernbaner m. v. gælder en undtagelsesbestemmelse.